

O RŮŽÍCH A TULIPÁNECH

JANA
MÁJOVÁ

ILUSTRACE
ALENA
SCHULZ

Text © Jana Májová, 2025
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2025
Illustrations © Alena Schulz, 2025
Cover design © Markéta Vydrová, 2025

Pro radost dětem vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,
v Praze roku 2025 jako svou 2988. publikaci.

Vydání 1.

Korektury Viola Somogyi.
Ilustrace Alena Schulz.

Grafická úprava obálky Markéta Vydrová.
Sazba Vladimír Vyskočil – KORŠACH.
Tisk Tiskárna a vydavatelství 999, s.r.o.
www.tridistri.cz
info@triton-books.cz

ISBN 978-80-7684-397-4

„Milé Květušky, tak už jsem tady! Dobrý celý den!“ pozdravil pan Josef, když vstoupil do květinářství. Říkal prodavačkám Květušky, i když se jmenovaly jinak. Líbilo se jim to. Prodávají květiny – a tak rády budou Květušky.

Pan Josef řídil bílou dodávku ozdobenou barevnými obrázky květin. Vždyť v ní také květiny

rozvázal. „Dneska vám vezu růže a tulipány. Snad se spolu nepohádají, které jsou krásnější!“ smál se.

Květinářky Lucie a Linda panu Josefovi poděkovaly, převzaly od něj květiny a ještě mu zamávaly na cestu. Pak si podaly vysoké skleněné vázy, naplnily je vodou a veliké svazky růží do nich rozdělily podle barev. Menší svazečky tulipánů umístily do nižší široké nádoby, kam se vešly všechny. A šup s nimi do prosklené chladicí vitríny na květiny! Té prodavačky jednoduše říkají lednička.

Nikdo se nemusí bát, že kytičky v takové ledničce na květiny zmrznou. V mírném chladu vydrží déle čerstvé a svěží. Je na ně přes sklo dvířek dobře vidět. Paní prodavačky je snadno zkontrolují a všimnou si, kdyby náhodou některé květině začala klesat hlavička.

Když se dvířka ledničky zavřela, květiny vydržely být potichu jen chvilku. Promluvíly květinovými hlásky, které lidé nedokážou vnímat. Naopak květiny slyší všechno, o čem si lidé povídají. Dobře věděly i to, jak pan Josef vtipkoval, že by se mohly pohádat.

Jako první se ozvaly červené růže, ty největší: „Proč bychom se měly s někým hádat? Jsme nejvyšší a nejkrásnější! Jsme nádherné, zářivě červené. To každý ví a vidí. Vůbec se hádat

nepotřebujeme.“ Pak domýšlivě dodaly: „Vy ostatní jistě uznáte, že máme pravdu.“

Oranžové růže s načervenalými okraji okvětních lístků si to nenechaly líbit: „My jsme přece také hezké a zajímavé. Dvoubarevné... a také máme dlouhé stonky...“ Rády by o sobě doplnily ještě něco pochvalného, ale nic vhodného je nepadalo.

Ani bílé růže nemlčely: „Jen se podívejte na nás, jak jsme bělounké a čisté!“ Nechtěly zůstat pozadu a pokračovaly: „Zkrátka jsme ušlechtilé růže, žádné chudinky.“

„Chudinky nejste, ale nejkrásnější jsme my!“ trvaly sebevědomě na svém hrdé červené růže. „Nejvíc zákazníků si vybere právě nás!“

Nízké tulipány dole v ledničce zpočátku neříkaly nic. Necháply, proč se červené růže tolik chlubí. Růže jsou krásné všechny, ale lidem se líbí i tulipány. Kupují si je pro radost. Někomu stačí skromná kytička, jiný potřebuje velikou slavnostní kytici. Nakonec se osmělily a zašelely: „My to necháme na těch, kteří sem přijdou nakupovat. Každému se hodí něco jiného.“

